

KERK-KRANT

GELOOFSGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 17

Extra editie 17 ivm coronacrisis

5 juli 2020

Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus Eindhoven en alle andere geïnteresseerden

'Ik geef je rust'

Verwarrende tijden maken onze ziel onrustig.
De covid-19-crisis maakt ons onzeker, angstig soms.
Zorgen over de toekomst houden ons uit onze slaap.
De dood van een zwarte Amerikaan, door onnodig politiegeweld,
maakt ons opstandig. We willen gerechtigheid.

Ons hart is stilaan een smeltkroes van tegenstrijdige gevoelens.

Rust voor onze ziel is nu een groot goed.

Waar vinden we rust?

We vinden rust bij elkaar.

We vinden rust bij Jezus.

Vandaag horen we dat onze ziel tot rust kan komen:
rust als we vrede vinden.

'Is het moeilijk om te doen wat God wil?,
vraagt Jezus ons vandaag.

'Kom dan bij mij. Ik zal je rust geven', zegt Jezus.

Mogen we rust vinden in onszelf; bij elkaar; bij Jezus en bij God
die, wat er ook gebeurt, altijd van iedereen houdt.

*Wilt u op deze editie reageren of zelf een bijdrage leveren: schroom niet om een
bericht te sturen naar onderstaand mailadres.*

Redactieadres Kerk-Krant: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Adres van onze website: augustinus-eindhoven.nl/

Veertiende zondag door het jaar

Eerste lezing: Zacharias 9,9-10)

De profeet Zacharias droomt over een koning die nederig is en rechtvaardigheid en vrede lief heeft.

Zo spreekt de Heer: 'Jubel luid, gij dochter Sion, juich, gij dochter Jeruzalem! Zie, uw koning komt tot u, rechtvaardig en zegevierend; hij is deemoedig, hij rijdt op een ezel, op een veulen, het jong van een ezelin. Ik vaag de strijdwegens weg uit Efraïm, de paarden uit Jeruzalem; de strijdboog wordt gebroken. Dan kondigt hij vrede af onder de volken, dan gaat zijn heerschappij van zee tot zee, van de Rivier tot de grenzen der aarde. (Bron: *rkbijbel.nl*)

Vraag: Ben jij zo'n mens die de oorlog niet meer leert, maar de vrede?

Evangelie: Matteüs 11,25-30

Het evangelie bestaat uit drie delen: een gebed tot God; uitspraak over de plaats van Jezus in het geheel en een oproep tot allen om zich te bekeren.

Op zeker ogenblik nam Jezus weer het woord en sprak: 'Ik prijs U, Vader, Heer van hemel en aarde, omdat Gij deze dingen verborgen gehouden hebt voor wijzen en verstandigen, maar ze hebt geopenbaard aan kleinen.

Ja, Vader, zo heeft het U behaagd. Alles is Mij door mijn Vader in handen gegeven. Niemand kent de Zoon tenzij de Vader, en niemand kent de Vader tenzij de Zoon en hij aan wie de Zoon het wil openbaren. Komt allen tot Mij die uitgeput zijn en onder lasten gebukt, en Ik zal u rust en verlichting schenken.

Neemt mijn juk op uw schouders en leert van Mij: Ik ben zachtmoedig en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen, want mijn juk is zacht en mijn last is licht'. (Bron: *rkbijbel.nl*)

Vraag: Laat u zich leiden door uw eigen wijsheid en verstand? Of mag de geest van Jezus uw hart leiden en waarom?

***'Ik geniet nu van de rust
omdat ik me heb ontdaan
van de boeien van overbodige verlangens.'
Augustinus***

Op zoek naar innerlijke rust

In een interview las ik: *Deze corona pandemie geeft me de rust om eens goed de tijd te nemen voor de vraag wie ik nu eigenlijk ben. Voor mij mag deze periode nog een hele poos duren: leven in het ritme van de dag, geen grote dingen najagen, een pas op de plaats maken. In het evangelie lees ik: Kom maar bij mij, jij die vermoeid bent en onder lasten gebukt gaat, dan zal ik je rust en verlichting schenken'.*

Het zachte juk

Jezus spreekt zijn woorden tot eenvoudige mensen. De schriftgeleerden, die voor wijs en verstandig doorgaan, zien op deze mensen neer omdat ze de joodse Wet (Tora) niet of onvoldoende kennen. Als trotse leraren slaan ze het gewone volk met de Wet om de oren. Zij versmallen Gods woord tot het uitvoeren van regels. Zo wordt de Tora die bedoeld is als een weg ten leven, tot een zware last, een hard juk. Jezus voelt zich daar helemaal niet bij thuis. Hij wil het geknakte riet niet breken. Tegenover de harde wetsmannen presenteert hij zich als de zachtmoedige en nederige van hart die de mens tot innerlijke rust wil brengen. Hij brengt de Tora terug tot haar oorspronkelijke bedoeling: als een zacht juk. Zie je die beeldspraak voor je? Een boer of boerin komt terug van het land waar ze de koeien gemolken heeft. In haar nek draagt ze een houten blok waar aan de linker- en rechterzijde een zware emmer melk hangt. Die last had ze niet zomaar kunnen dragen. Maar dankzij het juk zijn de twee zware emmers evenwichtig verdeeld over beide schouders.

De lasten verdelen

De Tora is er dus op gericht het niet altijd makkelijke samenleven van mensen draagbaar te maken. Geen wetten als een verpletterende last, al is een leven in zachtmoedigheid, waarin je steeds bereid bent je te oriënteren aan de liefde, niet gemakkelijk. Jezus zelf is ons op die veeleisende weg voorgegaan. Waar haalde hij zijn kracht vandaan? In de eerste helft van het evangelie van deze zondag (25-27) drukt Jezus al biddend zijn verbondenheid met God uit, die hij vertrouwvol Vader noemt. De affectieve relatie met deze Vader is voor hem een bron van inspiratie, waardoor hij er onvoorwaardelijk voor mensen kan zijn. Dank zij die band blijft hij staande in de beproeving en kan hij de last die zijn roeping met zich meebrengt, dragen.

Onthuld aan eenvoudige mensen

Met regelmaat kom ik mensen tegen die de lasten van het leven weten te dragen dank zij een sterke band met de levende God. Als voorbeeld vertel ik het verhaal van een jonge vrouw die ik leerde kennen via de voorbereiding op haar huwelijk. Zij was toen 27 jaar en afkomstig uit een

eenvoudig gezin. Haar moeder ging het verkeerde pad op en een scheiding volgde. Zij nam haar kind mee. Toen zij van haar nieuwe vriend (uit het criminele circuit) ook een kind kreeg, lag zij er uit en werd een 'sleutelkind'. Op haar negende verhuisde ze naar haar vader, een kerel die geen vlieg kwaad doet. Vaders' moeder, haar oma dus, was een sterke en gelovige vrouw. Bij haar was er altijd plaats aan tafel. Daar leerde ze gezelligheid kennen. Op de middelbare school was ze niet te handhaven, zoveel agressie moest ze kwijt. Ze zocht allerlei baantjes, totdat ze op haar achttiende naar Amsterdam trok waar ze in een kiosk ging werken. Ze raakte bevriend met een wat oudere man die regelmatig wat kwam kopen en dan een praatje met haar maakte. 'Jij hebt een moeilijk leven achter de rug', zei hij op een keer. 'Ga eens een keer met me mee naar de kerk.' Ze was wel gedoopt maar had geen flauw idee van wat geloof voor haar kon betekenen.

Uit nieuwsgierigheid ging ze mee. Daar, in die gastvrije Nicolaaskerk in de city van Amsterdam, voelde ze zich opgenomen in een sfeer van liefde en hartelijkheid. Ze werd geraakt door de goede woorden, de warme klanken, de sprekende gebaren en de vierende gemeenschap. Ze kwam elke zondag terug en kreeg het gevoel dat er iemand was die onvoorwaardelijk van haar hield.

De goede woorden gaven een naam aan die 'iemand': God. 'Mijn rusteloze hart werd er rustig van. Het werkte beter dan welke therapie ik ook gevolgd had. Het gebeurde gewoon in mezelf, met mezelf. God is iemand die er gewoon is, zonder dat je hem ziet. Hij is er als ik tot hem praat. Ik voelde me bij mezelf thuis komen en alle opgekropte woede die ik tegen mijn moeder had opgebouwd, vloeide weg. Ik wilde loskomen van mijn haat en vlak voor mijn negentiende keerde ik terug naar mijn geboortestad, had een goed gesprek met mijn moeder en ging weer bij papa wonen. Op de vraag waarom me dit allemaal is overkomen, heb ik nooit een antwoord gekregen. Maar ik voel me beter, volg de weg van mijn hart en bid op mijn manier. Als taxichauffeur krijg ik veel van mijn klanten te horen en ik probeer hen te helpen door een luisterend oor te zijn. Zoals die vriendelijke man naar mij luisterde en op het spoor heeft gezet, toen in die kiosk.'

Het evangelie springlevend

Dit indrukwekkende levensverhaal maakt het evangelie van deze veertiende zondag springlevend voor me. De jonge vrouw raakte het spoor bijster door het ontbreken van een thuis. Rusteloos zwierf ze door haar jonge leven. Totdat ze iemand tegenkwam die als een betrouwbare vriend een tijdlang iets van haar lasten meedroeg. Hij wees haar de weg naar hem die zegt: 'Kom naar mij die vermoeid bent en onder lasten gebukt gaat, dan zal ik je rust geven.' Het lijkt te mooi om waar te zijn, maar zo werkte het wel bij haar. Zij was de weg kwijt, maar in het huis van de Vader voelde zij zich thuishoeren bij God, dus bij haar eigen diepste geheim. Het was alsof haar door de goede woorden uit het evangelie van Jezus Christus een zacht juk werd aangereikt, als een middel om haar levenslot dragelijker te maken. In ieder geval vond ze weer zoveel evenwicht in haar leven dat ze mild werd voor zichzelf en voor haar moeder. Wie eenmaal ervaren heeft dat God liefde is, kan op zijn beurt liefde geven en is in staat om te vergeven. Hij/zij zit op de weg van de Tora. Trotse leermeesters en zwart-wit denkers zullen dit nooit begrijpen.

Een nieuwe begin?

Ik heb veel mensen horen vertellen dat de stilstand die de corona pandemie met zich meebracht hen de nodige rust heeft gegeven. Kans op een nieuw begin. Maar in onze seculiere samenleving is het eerste wat weer opstart 'de pretkant' (Freek de Jonge). Als wij rust als levenshouding willen inbouwen, zullen wij ook aan de religieuze kant van ons bestaan aandacht moeten schenken. Om ons daarbij te helpen ligt er een uitnodiging klaar: 'Kom maar naar mij die afgemat en belast bent, en ik zal je rust geven'.

Joost Koopmans osa

Voorbede

Er zijn onder ons veel mensen die leven met een ondraaglijke last. Wij bidden U, God, dat zij op tijd betrouwbare mensen tegenkomen die hun last meedragen; dat wij zulke mensen mogen zijn.

Er zijn veel mensen die leven onder de spanning van moeten en presteren. Wij bidden U, God, dat hun de rust wordt geschonken die tot meer evenwicht leidt; dat wij elkaar niet opjagen. Wie van ons wil niet voor wijs en verstandig doorgaan?

Wij bidden U, God, laat ons groeien in eenvoud van hart; dat wij meer vanuit de diepte leren leven.

'Je hebt nu veel tijd op viool te leren spelen'

Omdat we elkaar nog steeds niet fysiek mogen/kunnen ontmoeten, hebben we langs de digitale weg aan enkele vaste kerkbezoekers gevraagd hoe het hun tijdens de crisis vergaan is. Deze week de reactie van Dolf van der Linden die vertelt over het dagelijkse leven van de paters en broeders augustijnen op het Gagelboschplein.

Graag wil ik ingaan op het verzoek van de redactie om de lezers iets te vertellen over mijn coronabeleving. U weet dat wij als gemeenschap met dertien mensen zijn van tachtigers en negentigers. De dokter die over ons gaat was en is zeer bezorgd over onze gezondheid en wij zijn daarom net als verpleeghuizen in afzondering gegaan. Normaal komen wij zeker zes maal per dag bij elkaar voor gebed, vieringen, maaltijden en recreatie. Dat viel allemaal weg. Onze kamer was de plaats waar wij

onze dagen doorbrachten. Ik moet zeggen dat de verzorging van onze medewerkers fantastisch was. Wij kwamen niets te kort. We konden de kranten lezen, de telefoon was beschikbaar, natuurlijk de televisie en de computer. Dus het kluizenaarschap viel nogal mee.

Voor het overige ben je wel helemaal op jezelf aangewezen. Op bezoek gaan was verboden en bezoek ontvangen ook. Een frisse neus halen op de dag mocht wel. Ik heb daar veel gebruik van gemaakt. We troffen het met het mooie weer. Stel dat deze coronatijd in de winter was gevallen met duisternis vanaf half vijf. Dat zou moeilijker geweest zijn.

Er was dus een grote ruste en stilte in onze groep. Ieder moest zijn dagen zelf invullen. Ik heb veel opgeruimd, oude fotoalbums opnieuw geordend en mijn hobby's een beetje bijgehouden. De eerste weken veel telefoontjes gehad, maar dat werd minder. Iemand maakte er een grapje over en zei: 'Je hebt nu veel tijd op viool te leren spelen en Chinees te studeren.' Het bleef bij een grapje.

Wat voor mij minder prettig was, is dat mijn bescheiden activiteiten in de parochie en in onze gemeenschap stil lagen. Ik mis de vieringen. Ik kijk wel naar de zondagse vieringen op de televisie die ik zeer verzorgd vind. Maar ik had er eigenlijk zelf moeten staan samen met onze assistenten.

De eerste weken ben ik zeer druk geweest met het bijhouden van alle informatie op televisie en radio en in de kranten. Dat kostte mij veel energie. Als ik de toestand in Bergamo zag en het graven van kuilen in Brazilië. Hoe diep kan deze situatie in je doordringen. Ook alles wat corona

in ons Brabant heeft teweeg gebracht, gaat mij zeer aan het hart. Ik heb grote bewondering voor onze bisdompriesters die boven hun kracht gewerkt hebben om hun parochianen uitgeleide te doen. Bijzonder mooi vond ik het dat familieleden van overledenen soms spontaan tekens en symbolen uitvonden om hun dierbaren te eren en blijvend te gedenken. Ons geloof heeft velen gesterkt. Door het lijden en het kruis van Jezus zijn wij allen gesterkt. Onze God is zo nabij dat hij in de huid van de stervende kruipt.

Wat ik voor ons het allerbelangrijkste vind, is dat we allemaal goed moeten nadenken over wat kwaliteit van leven is. Deze situatie dwingt ons tot nadenken. Kwaliteit van leven in voorspoed en in tegenspoed. Ons christelijk geloof en alles wat daarbij hoort, is het beste medicijn om daarmee te werken. Onze gemeenschap zal daar zeker aan meewerken.

Dat we weer gauw onze verbondenheid en verantwoordelijkheid kunnen hernemen.

Dolf van der Linden osa

Gebed voor de zondag

God, die van alle mensen houdt,
bij U mogen wij schuilen,
rust vinden en op adem komen.

Wij vragen U:

open onze ogen om mensen te zien die het moeilijk hebben,
open onze oren voor de boodschap van uw Zoon Jezus
die tot ons komt als een koning
die niet heerst, maar dient.

Schenk ons de kracht
om Jezus na te volgen
en de vrede te bewaren
vandaag en alle dagen die U ons geeft.
Amen.

Jezus omhelst alle mensen, groot en klein, op onze werldebol met zijn
wijd uitgespreide armen.

"Komt allen tot Mij: Ik zal u rust en verlichting schenken.

En leert van Mij: Ik ben zachtmoedig en nederig van hart.

Deze prachtige tekst van Matteüs leert ons zoveel over de persoon van
Jezus zelf.

Wat is Zijn missie, hoe stelt Hij zich op, wat vindt Hij belangrijk?

Anita van der Kam

Prachtig nummer

Namens een groep lezers van ons blad mag ik de redactie hartelijk danken voor
het mooie nummer van 28 juni.

De gastvrijheid in het evangelie wordt concreet uitgelegd door iets te doen aan de
nood in de wereld. Het prachtige verhaal over het straatpastoraat en de informatie
van het open huis in de binnenstadsparochie verwijzen naar elkaar. Dat is de kerk
op straat. Onze paus verwijst hier telkens naar. Na de dienst van het woord en
sacrament moeten we de straat op. Daar moet het gebeuren bij de
verschoppelingen. Ook de foto van de kinderen op de puinhopen van hun stad is
zeer indrukwekkend. Een zeer spirituele foto die hoop en vertrouwen in de
toekomst uitsprekt. De kleurenafdruk maakt het gebeuren nog sprekender. Past
helemaal bij het geheel.

Namens een groep lezers zeer bedankt.

Dolf van der Linden osa